

Bestwil

Bad girls, Volume 6

Cecilia Campos

Published by Cecilia Campos, 2023.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

BESTWIL

First edition. March 5, 2023.

Copyright © 2023 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.



Synopsis

C*ristina* Vroeger was ik altijd in controle over mijn emoties. Dat was een van de redenen dat ik zo goed was in mijn werk. Ik was een berekenend krenge dat goed is met een geweer. En daar was ik trots op. Maar ik ging door het leven als op een soort automatische piloot. Ik dacht dat ik gelukkig was, maar besepte niet hoe zwaar mijn verleden van invloed was op elk klein dingetje dat ik deed, dacht en voelde. Ik dacht dat ik de zaken goed op orde had, maar was diep vanbinnen ontzettend ongelukkig. Ik was wie ik was en meer niet. Dat kon ik niet veranderen, net zoals ik mijn verleden ook niet kon aanpassen. Onze herinneringen en ervaringen geven vorm aan ons bestaan en bepalen nou eenmaal wie we zijn. Of niet soms?

Gabriel

Ze noemen me 'Spook'. En dat was ik een lange tijd ook: een huurling zonder scrupules, zwervend over de aarde zonder ergens om te geven. Na twintig jaar kwam ik haar weer tegen: het meisje dat ik in de steek gelaten heb. Het meisje van mijn dromen.

Toen ik in de gelegenheid kwam om de grootste fout van mijn leven recht te zetten, heb ik die kans met beide handen aangegrepen. Niet alleen voor mij, maar vooral voor haar. Al betekende het wel dat ik keihard tegen haar zou moeten liegen. Wat? Wou je zeggen dat dat immoreel is? Dat jij niet hetzelfde

zou doen als je in mijn schoenen stond? Dan ben jij een beter mens dan ik. Gelukkig ben ik slecht. Heel slecht. Een monster zonder geweten, maar wel eentje die vecht voor de mensen van wie die houdt.



Muziek

Heb je Spotify® Premium? Dan kun je meeluisteren naar alle liedjes die mij geïnspireerd hebben tijdens het schrijven van dit boek. Klik hier¹ of zoek de afspeellijst ‘Bestwil – Bad girls 6’. Veel plezier!

1. <https://open.spotify.com/playlist/>

0U670HMkiA360LJlUss4Xc?si=31e8c163cf454308



Proloog

S*ebastian*
Ik: 'Waar is ze?'

Zo start ik de groepschat. De naam van de groep is 'BAD girls'. Toen ik de dames erop attendeerde dat ik nog steeds een man ben en geen plannen heb om dat te veranderen werd mij gevraagd of ik alsjeblieft niet zo stom wilde doen. Er werd mij tevens uitgelegd dat 'BAD' voor 'Beautiful', 'Ass-whoopping' en 'Dickzwaaiend' (wat dat ook moge betekenen) staat. Ik legde ze natuurlijk uit dat ik de enige in de groep ben die ook echt een pik heeft om mee te zwaaien, maar dat bleek geen probleem te zijn in hun ogen. De discussie liep zoals gebruikelijk helemaal uit de hand, dus liet ik het maar even voor wat het was, aangezien we belangrijkere zaken te bespreken hadden.

Dus ik vraag 'Waar is ze?' in de groepschat. Simpele vraag, toch? En zoals gebruikelijk kort en krachtig, zonder belachelijke beleefdheden als 'Goedemorgen', 'Hallo' of 'Hoe gaat het?', want ze kennen me allang en weten dat ik nooit om zaken heen draai.

Wat ze ook heel goed weten is dat mijn vraag over Cristina gaat. Het is namelijk dezelfde vraag die ik al een paar maanden lang aan het stellen ben en waar ik nog steeds geen antwoord op heb gekregen. Nou ja, wel een antwoord. Verschillende antwoorden zelfs. Maar nooit het *juiste* antwoord. En ondertussen blijft ze veel te lang weg. Ze heeft zelfs de geboorte

van de kindjes van Noa en Barbara gemist, en dat past helemaal niet bij haar.

Deze radiostilte is nu klaar. Wilde ze privacy? Wilde ze vluchten? Of een vakantie? Had/Heeft ze een midlifecrisis? Wat het dan ook is dat ze nu meemaakt, ze heeft het nu lang genoeg kunnen doen; nu moeten we maar eens verder met ons leven. Wie ben ik om dat te bepalen, denk jij? Ik ben Sebastian Motherfucking Strong. Diegenen die mij kennen zullen niet verbaasd zijn. Diegenen die mij nog niet kennen ... tja ... die adviseer ik ermee te leren leven dat ik de baas ben. Of niet. Daar geef ik geen fuck om. Sorry. Of toch not sorry, want ik doe ook niet aan verontschuldigheden. Of aangenaam, trouwens. Whatever.

Anyway ... om terug te komen op de groepschat, kan ik je vertellen dat ik normaal gesproken niet aan berichtjes doe. Ik doe liever videobellen, zodat ik hun gezichten kan zien en ze me niet voor de gek kunnen houden. Ze hebben alle drie niet bepaald een poker face, namelijk. Gelukkig maar.

Aangezien de dames druk zijn met het leiden van hun eigen leven, heeft bellen de laatste tijd geen enkele zin. Dat heb ik nu wel geleerd. Blijkbaar bel ik telkens ongelegen. Dan liggen de baby's te slapen, want ja, de bad girls zijn tegenwoordig ook moeders (god helpe ons), en dus drukken ze me te pas en te onpas weg en sturen ze me naar de voicemail. Als ze mij terugbellen is dat maar kort, kort, kort, want ze moeten snel, snel, snel weer verder.

Ergens zou je kunnen denken dat onze band niet meer zo hecht is als vroeger. Maar dat denk je verkeerd. We zijn altijd hecht met elkaar, hoe vaak we ook bellen of appen. We hebben een band die nooit zal verdwijnen, wat er ook gebeurt. Ook al

veranderen onze levens. Want veranderen, ja, dat gebeurt. Of je het wilt of niet. Daar kan ik zelfs niets aan doen. En verandering is goed. Het is goed dat ze hun eigen leven hebben en ervan genieten. Want dat is waar ik altijd over gedroomd heb en alles wat ik voor ze wilde; waar ik zo hard voor heb gewerkt. Een vol en gelukkig leven, buiten de criminaliteit. Maar mijn doel is nog niet bereikt, want Cristina is nog niet gelukkig. Ze leeft, maar niet echt. Ze gaat als een robot door het leven. Ik zal pas rusten wanneer alle vrouwen in mijn leven hun 'lang en gelukkig' hebben. Dat is dus inclusief mijn vlinder, Cristina.

Terugkomend op waarom we nu niet gewoon bellen? Het meeste succes heb ik met groepsberichtjes zoals deze. En dat is prima.

Wat niet prima is, is dat het bijna kerst is en Cristina nog steeds nergens te bekennen is. Ze had me beloofd dat ze voor de kerst thuis zou komen en zij komt altijd haar beloftes na. Het is heel raar dat ze niet even iets van zichzelf laat weten. Ze weet dat ik me zorgen maak. Ze vindt het misschien vervelend dat ik dat doe, want ze beschuldigt me er vaak van dat ik me als een vader gedraag, maar ik ben liever een vader dan een sukkel. En ik zou een sukkel zijn als ik me nu geen zorgen zou maken.

Het laatste dat ik van haar weet, is dat ze naar Italië ging voor een opdracht. Daar had ik al een slecht gevoel over. Ik wist dat ik haar niet had moeten laten gaan. Maar ja, ze is een volwassen vrouw, bla bla bla ... met een eigen leven en zo, bla bla bla ... fucking irritant vind ik dat. Maar ja, volgens mijn vrouw moet ik leren om zaken op hun beloop te laten en daar had ik eens een keer voor de verandering naar geluisterd. De volgende keer dat ik naar mijn vrouw luister, of naar wie dan ook, doe me dan alsjeblieft een plezier: sla me dan op mijn kop met een hamer.

Ondertussen zijn we nu dus maanden verder en weten we nog steeds niets over Cristina. De dames zeggen dat ze op een soort sabbatical is. Noa beweert dat ze waarschijnlijk met Gabriel is, aangezien hij een dag na haar in een vliegtuig is gesprongen en achter haar aan is gevlogen naar Rome. Hij heeft toen een hotelkamer geboekt in hetzelfde hotel als zij. Een dag later zijn ze allebei uitgecheckt en sindsdien lijken ze allebei van de aardbodem te zijn verdwenen. Ik heb dus goede redenen om mij zorgen te maken.

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Sebastian, je laat die tortelduifjes met rust, hoor je me? Ze zei toch tegen je dat je haar voorlopig niet terug hoeft te verwachten? De meid moest nodig haar voorraad orgasmes bijvullen en dat is waarschijnlijk precies wat ze nu aan het doen is, you dig?’

Nette Sloerie: ‘Nou ja, Noa, dat zeg je toch niet?’

Het mag duidelijk zijn dat ik hun namen niet zelf zo in mijn telefoon heb gezet. Dat heeft Noa gedaan. In mijn telefoon verander ik telkens hun namen terug, maar nog geen dag later blijkt dat Noa haar digitale talent weer eens heeft ingezet om mij het leven zuur te maken en de namen weer terug heeft veranderd. Haar creativiteit ten aanzien van hoe ze zichzelf en haar vriendin noemt is eindeloos. Als je ons kent, zul je waarschijnlijk wel kunnen raden dat ‘Sexy as fuck digitale krijger’ Noa betreft en dat ‘Nette Sloerie’ Barbara is. Hoe ze mij genoemd heeft kan ik niet zien ... en wil ik eerlijk gezegd ook niet weten, want hen kennende zal dat wel niet veel goeds zijn.

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Wat niet? Want ik zeg alles! You know me!’

Ik: ‘Rustig dames. Nee, ik *dig* het niet. Ik *dig* het helemaal niet dat ze totaal nul komma nul van zichzelf laat

weten. Zo is zij niet. En wat ik nog minder *dig* is dat jullie vergeten lijken te zijn dat wij nogal een criminele geschiedenis hebben en dus over de jaren heen aardig wat vijanden hebben gemaakt. We kunnen het ons dus niet veroorloven om elke vorm van contact met elkaar te verliezen/verbreken en maandenlang niets van elkaar te horen.'

Nette Sloerie: 'Je vergeet dat de kans groot is dat ze met Gabriel is ...'

Ik: 'Dat de kans groot is wil niet zeggen dat het zeker is, toch?'

Sexy as fuck digitale krijger: 'True, that! Maar hij is óók alweer van de aardbodem verdwenen. Ik denk dat hij een soort Nsjd uielk'

Ik: 'Wat?'

Nette Sloerie: 'Excuseer mij?'

Sexy as fuck digitale krijger: 'Exqueeze me! Fuck! Mijn baby is een *moeder sucker* zeg! Er blijft niets van mijn tatas over zo! Het is net een horror show hier!'

Nette Sloerie: 'Heb je al tepelzalf geprobeerd?'

Sexy as fuck digitale krijger: 'Natuurlijk heb ik tepelzalf geprobeerd. Dat is het eerste wat je doet wanneer je bloedeigen kind het leven uit je tieten eruit probeert te zuigen, toch?'

Nette Sloerie: 'Misschien is een tepelhoedje wel iets voor je dan.'

Ik: 'Ik weet niet zo goed wat ik met al deze informatie moet, maar ik weet wel zeker dat het niet zal helpen Cristina te lokaliseren.'

Nette Sloerie: 'Dat is waar.'

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Het Spook heeft waarschijnlijk een digitaal genie, iemand zoals ik, you dig? Want hoe wist hij anders dat zij naar Rome zou gaan? En ook in welk hotel ze zou verblijven?’

Ja, tot die conclusie was ik ook al gekomen. En ik ben blij dat Gabriel eindelijk actie heeft ondernomen zijn hoofd uit zijn kont heeft getrokken (spreekwoordelijk gezien natuurlijk) en heeft besloten ervoor te gaan. Hij is een goede man. Maar ik begrijp die geheimzinnigheid niet. Waarom heeft hij mij niet verteld wat hij allemaal van plan is? Ik zou hem helpen en steunen waar ik zou kunnen. En nu zijn we weer terug bij af, met mij en mijn zorgen. Zou er iets ergs aan de hand zijn?

Nette Sloerie: ‘Kun je niet achterhalen wie dat is dan, Noa?’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Ben ik een sexy as fuck digitale krijger?’

Nette Sloerie: ‘Oké dan, waarom doe je dat dan niet?’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Omdat ik wil dat jullie eerst toegeven dat ik een sexy as fuck digitale krijger ben. Duh!’

Nette Sloerie: ‘Ik denk dat je nu iets minder sexy bent, gezien je bloedende horrortieten, niet?’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘True that, sister!’

Nette Sloerie: ‘Ik ben je zus niet.’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Een sister van een andere mister toch wel?’

Nette Sloerie: ‘En ook van een andere moeder.’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Precies, Nette Sloerie van me.’

Nette Sloerie: ‘O! Heet ik nu Nette Sloerie? Ik vond Heerlijk Blondje toch iets beter, hoor!’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘No probs! Dan verander ik je naam toch weer terug naar ‘Heerlijk Blondje?’

Nette Sloerie: ‘Ja, graag!’

Mijn geduld met deze twee vrouwen begint nu echt op te raken. Het is maar goed dat dit een groepsapp is en geen video. Nu heb ik tenminste de tijd om goed na te denken voor ik iets typ in plaats van uit mijn slof te schieten, zoals ik dat normaal gesproken zou doen.

Ik: ‘Ik geef jullie een week om uit te vogelen waar Cristina en Gabriel zijn. Als jullie dat niet lukt, huur ik iemand in. Begrepen?’

Ik kan het niet laten te denken dat deze twee vrouwen meer weten dan ze mij vertellen. Noa zou niet het digitale genie zijn die ze is als ze ze niet allang had gelokaliseerd. Er is hier iets aan de hand en om een of andere reden durven deze twee dames mij niet de waarheid te vertellen. Ik vertrouw erop dat ze daar goede redenen voor hebben en ga er voorlopig mee akkoord. Maar niet lang meer ...

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Check.’

Nette Sloerie: ‘Dubbelcheck.’

Het feit dat ze zo snel toegeven op mijn verzoek bevestigt mijn gevoel.

Ik: ‘We hebben een afspraak. Sebastian out.’



Barbara en Noa; een paar seconden later in een aparte chat met de groepsnaam ‘Sebastian is niet onze baas.’

HEERLIJK BLONDJE: ‘DENK je dat hij erin is getrapt?’

Sexy as fuck digitale krijger: ‘Nope.’

Heerlijk Blondje: 'De tijd dringt ... ik hoop dat het Gabriel aka Spook lukt om haar voor zich te winnen.'

Sexy as fuck digitale krijger: 'We hebben het lang genoeg weten te rekken, meer kunnen we niet doen.'

Heerlijk Blondje: 'Cristina kan koppig zijn ...'

Sexy as fuck digitale krijger: 'True that!'

Heerlijk Blondje: 'Laten we bidden.'

Sexy as fuck digitale krijger: 'Word. Sexy as fuck digitale krijger out.'

Heerlijk Blondje: 'O! Wacht! Ik heb denk ik een goede nieuwe naam voor Sebastian voor in de groepschat!'

Sexy as fuck digitale krijger: 'Vertel!'

Heerlijk Blondje: 'Sir zorg a lot.'

Sexy as fuck digitale krijger: 'Is dat leuker dan de 'Sebastian Stinky Bruinbroek' van nu?'

Heerlijk Blondje: 'Hmm ... nee, je hebt gelijk. Laten we het op Sebastian Stinky Bruinbroek houden! Nette Sloerie out.'

Sexy as fuck digitale krijger: 'Ik had je alweer als Heerlijk Blondje staan.'

Heerlijk Blondje: 'O, leuk, thanks! Heerlijk Blondje out.'



1. Belachelijk

Cristina – Een jaar eerder

Ik zie dat een van mijn beste vriendinnen belt en druk zonder na te denken op het knopje om op te nemen. Wat ik ook doe is diep ademhalen om de pijn onder controle te houden. Anders rijd ik zo van de weg af en dat kan ik er nu even niet bij gebruiken. Al pratend zal het wel lukken om scherp en wakker te blijven om het bewustzijn niet te verliezen. Het gaat slechts om een vleeswond, maar god, wat spuit het bloed eruit.

Risico van het vak, helaas. Wanneer je jacht maakt op rijke pedofielen, aanranders en allerlei menselijk uitschot dat bewakers en persoonlijke beveiliging heeft, zit het er helaas soms in dat ze mij ook te pakken krijgen. De klootzakken.

‘Je hebt ongelooflijk goede timing, Noa.’ Ik probeer mijn lichaam in een iets comfortabelere houding te krijgen door mijn autostoel iets naar achteren te schuiven. Gelukkig lukt het me om daarbij mijn gewoonlijk ingehouden toon te gebruiken en zal ze hopelijk niet horen dat ik eigenlijk diep in de problemen zit en in een ambulance zou moeten zitten.

‘Ja? En waarom is dat, sexy fatherfucker van me?’ Haar toon is belachelijk vrolijk en benadrukt het feit dat mijn vriendin geen idee heeft van de situatie waarin ik verkeer. Zelfs wanneer ik bijna doodga, kan mijn vriendin blijkbaar niet normaal praten. Oké, oké. Ik overdrijf natuurlijk. Waarschijnlijk ga ik helemaal niet dood en Noa weet helemaal niet dat ik gewond ben. Maar

toch. Ergens is het wel een fijne gedachte dat, mocht ik nu toch doodgaan van een *belachelijk ondiepe vleeswond*, haar stem de laatste zal zijn die ik hoor.

‘Ik ben doodmoe, maar jouw stem houdt me gelukkig wakker.’ Wat is zeg is waar, alleen laat ik de gapende wond even achterwege.

God, als ik toch blijf leven wordt het een helse onderneming om al deze bloedvlekken uit het interieur van mijn geweldig mooie Aston Martin DB11 te krijgen. Al is dat misschien het allerminste waar ik me nu zorgen over zou moeten maken ...

‘Ik dacht dat je wel zou willen weten dat ik dat Spook van je nog niet heb kunnen vinden.’ Mijn hart knijpt zich samen bij het horen van zijn naam. Nou ja, naam ... zijn veel te mooie naam is eigenlijk Gabriel Gosling. Vroeger wilde hij altijd door mij Gabe genoemd worden. En dat was bijzonder, want ik was de enige die hem zo mocht noemen, maar ik vond het eigenlijk ook erg jammer: ik wilde hem ook Gabriel noemen, dat vond ik juist zo’n prachtige naam ... Een van de aartsengelen heet namelijk zo en dat vond ik zo toepasselijk. Voor mij was hij ook een soort engel; eentje die beschermt en troost en rust brengt. Maar dat was duidelijk voordat hij het Spook werd.

Toen was hij nog een jongen en ik een meisje, in wat aanvoelt als een heel ander leven. Dat was toen die belachelijke tattoos niet elke centimeter van zijn goddelijke lijf bedekten. Jezus, wat ziet dat er belachelijk uit zeg! En nog iets belachelijks ... hij is niet *mijn spook*. Hij is niets van mij. Niet meer in ieder geval.

En wie noemt zichzelf nou Spook wanneer je zo’n mooie naam hebt als Gabriel? Ik vraag me af wat er gebeurd is, dat iedereen hem zo noemt ...

Ik had hem al jaren niet meer gezien toen hij opeens voor mij stond. Twintig jaar lang was hij uit mijn leven verdwenen. En toen plotseling, alsof er niets gebeurd was en er geen twintig jaar voorbij waren gegaan, stond hij daar grapjes te maken over de vlinder-tattoo die ik op mijn rechterschouder heb zitten. En tegen Nina, de vrouw van Sebastian, praatte hij ineens in het Italiaans. What the hell? Ik ging bijna twijfelen of hij het wel was! Maar zijn groene ogen en die wijze manier van kijken konden maar van een man zijn: Gabriel Gosling. Belachelijk, gewoon. Dat is alweer acht maanden geleden, maar de herinnering aan die dag staat nog vers in mijn geheugen gegrift.

Eenmaal bij Sebastians appartement aangekomen, parkeer ik de auto ergens waar ik goed zicht heb op de ingang. Ik blijf alert en adem rustig, zoals opa Sarge mij heeft geleerd. Het werkt altijd. Mijn zintuigen staan op scherp. Elk geurtje, elk geluidje wordt geregistreerd en gearchiveerd. Ik mis nooit iets. Omdat ik mijn gevoelens uitschakel, slaag ik er altijd in om een bepaalde afstand te creëren; een afstand die alles overtreft, die deel uitmaakt van de omgeving, maar er toch niets mee te maken heeft. Het is een tegenstrijdig gevoel en moeilijk te omschrijven, maar het werkt altijd. Ik ben in de zone. Totale focus. Ik besta niet meer op mezelf, maar ben onderdeel van alles om me heen.

Een auto parkeert voor de deur en er stappen drie mannen uit. Drie mannen die ik goed ken. Twee die ik niet wil kennen. Bij de derde moet ik echt mijn ogen knijpen, want ik kan het bijna niet geloven. Het gaat om een man die ik in een ander leven gekend heb, maar dacht nooit meer te zullen zien. Een man die ik tevergeefs gezocht heb, jarenlang, maar die totaal van de aardbodem verdwenen leek te zijn. Een man waarvan ik dacht dat hij dood was. Gabriel. Mijn engel.

Mijn hart begint te kloppen alsof ik aan het hardlopen ben. Het zweet breekt me uit. De ijzeren grip over mijn emoties waarover ik net nog wel beschikte is opeens nergens meer te bekennen en mijn handen trillen. In een soort trance bekijk ik hem door de verrekijker die op de stoel naast me lag terwijl hij in slow motion richting de ingang van het gebouw beweegt.

Hij is niet meer de jongen die ik gekend heb. Nu is hij een echte man. Een niet alleen een mooie man. Nee, een prachtig menselijk wezen. Geweldig lang, donker haar. Een ruig uiterlijk met een lichte schaduw op zijn kaken, die erop wijst dat hij zich al een dag of twee niet meer heeft geschoren. Zijn formaat is groot: niet alleen lang, maar ook breed. Stevig, maar toch licht. Gespierd, maar niet opgeblazen. Hij is perfect. Hij zou zo model kunnen staan voor erotische boeken waarin de hoofdpersoon gevaarlijk sexy is. Gevaarlijk in de zin dat hij eruitziet alsof hij het ene moment zonder scrupules iemand koud zou kunnen maken en het andere moment je harder dan ooit klaar zou kunnen laten komen. Een dubbele bedreiging dus.

Hij torent boven iedereen uit; het is een imposante aanblik. Hij heeft een zwarte legerbroek aan met overal zakken, een strak, donkergrijs T-shirt met korte mouwen en een pistool achter aan zijn riem hangen. Zijn armen en nek zitten onder de tattoo's. Is dit echt Gabriel? De man die ik ooit gekend heb zou nooit voor de maffia werken. Echt nooit. Zijn vader zat erin en Gabriel wilde niet zoals zijn vader worden. Hij deed er alles aan om dit te voorkomen. Zelfs mij verlaten en nooit meer terugkomen. Hij kijkt alert om zich heen en ik ga snel iets lager zitten zodat hij me niet ziet. Mijn hart klopt zo hard dat ik me afvraag of hij het kan horen.

Zijn gezicht is een koud, emotioneel masker. De kou die hij uitstraalt doet mijn hele lichaam rillen. Ik zoom verder in en

analyseer de manier waarop hij kijkt. Mijn conclusie is dat hij weg is. Het is leeg daarbinnen. Hij staat. Hij loopt. Hij ademt, maar dat is het. Zijn mij zo bekende donkergroene ogen en de slome oogopslag waar ik vroeger juist zo'n warm gevoel van kreeg zijn nu weg. Hij bestaat, maar dat is dan ook alles. En wanneer hij lacht, bereikt die lach zijn ogen niet. Niets raakt hem. Niets doet hem iets. Daar word ik bang van.

Mijn hart gaat nog harder tekeer; ik voel me alsof ik flauw ga vallen. Rustig Cristina, rustig. Ik merk dat ik begin te hyperventileren en stop mijn hoofd tussen mijn benen om mijn ademhaling weer onder controle te krijgen. Je kunt dit. Je kunt dit altijd. Jij bent de baas over jouw eigen gevoelens. Er is niets wat ertoe doet op deze wereld. Niemand kan je pijn doen. Alleen jijzelf. Adem in. Adem uit.

Het rare is dat, al ziet deze man er nog zo angstwekkend uit, ik het liefste de auto uit zou willen stappen en naar hem toe zou willen rennen om hem vast te pakken en hem nooit meer los te laten. Dat gevoel beangstigt me het meest. Ik was vergeten hoe erg ik hem gemist heb al die jaren. Hoe hard ik hem nodig heb gehad. Maar hij was er niet...

Ik dacht dat hij dood was! Want dat zou de enige reden zijn dat hij ooit uit mijn leven zou kunnen verdwijnen ... toch? Tenminste ... dat was wat ik altijd geloofde. Maar nu ... nu staat hij daar en ik zou eigenlijk opgelucht moeten zijn dat hij niet dood is, maar dat ben ik niet. Wat ik wel ben, is woedend. Het gevoel is allesomvattend, en dermate overweldigend dat het door mijn hele lichaam brandt. Ik voel het door mijn aderen stromen als lava.

Dus ik stap de auto niet uit en pak hem niet vast. Deze man is duidelijk niet meer de jongen die ik gekend heb. Ik haal diep adem, concentreer me, probeer af te koelen en mezelf weer scherp te

krijgen. Ik bekijk hoe de mannen het gebouw in verdwijnen en voel me raar, alsof mijn lichaam vol lood zit en vastgeplakt zit aan de stoel.

Wanneer ik uit de auto stap en me weer als mezelf begin te voelen, zijn de mannen uit het zicht verdwenen en vraag ik me af hoelang ik hier als een idioot in de auto heb gezeten. Hopend dat ik niet te laat ben versnel ik mijn tempo en pak ik terwijl ik loop mijn wapen uit mijn enkelhouder. Als ik op Sebastians verdieping aankom hoor ik Gabriels diepe stem op de gang. Zo diep als deze is, er lijkt geen warmte in te zitten. Ik doe een stap naar voren en bereid mezelf voor op de confrontatie. Een seconde later staat hij daar ineens. Hij houdt Nina aan haar elleboog vast en ik twijfel niet. Ik twijfel nooit. Ik druk mijn wapen tegen zijn slaap aan en het geklik van de beveiliging die ik eraf haal, weerklinkt door de ruimte. Dat zorgt ervoor dat het ineens stil wordt. Tja, dat is wat er altijd gebeurt. Degene met de vuurkracht heeft de macht. Altijd. Overal.

Ik besef dat Gabriel mij waarschijnlijk zal herkennen en houd mijn gezichtsuitdrukking zo vlak mogelijk. Daarmee zeg ik 'Ik ben stoere Cristina. Ik ben niet het meisje dat jij gekend hebt; het meisje dat jij achtergelaten hebt om nooit meer naar om te kijken. Het doet me niets dat jij nu ineens voor me staat. Het doet me niets dat je niet dood bent, zoals ik altijd gedacht heb. Het doet me nog minder dat je mij blijkbaar zo makkelijk bent vergeten. Ik zal je nooit meer de gelegenheid geven om mij pijn te doen zoals je dat gedaan hebt. Ik zal niemand meer die gelegenheid geven. Never nooit niet.

Mijn stem klinkt hard en standvastig: 'Iedereen blijft staan waar hij staat.'

Ik doe alsof hij niet mijn Gabriel was, mijn engel. Ik doe alsof ik hem niet ken, want ik ken hem ook niet meer. Hij is twintig jaar weggeweest en is nu een vreemde voor me.

Daarom roep ik: 'Jij! Tattookerel. Jij laat Nina los. Nina, jij komt rustig naast mij staan.'

Vanuit mijn ooghoek zie ik dat hij me rustig bekijkt met een rare blik in zijn ogen. Zijn lippen maken vreemde krullende bewegingen, waardoor het lijkt alsof hij vecht tegen een lach. Een koude, enge lach die mij vertelt dat hij niet bang voor me is, niet onder de indruk is van de vuurkracht die ik in mijn handen vasthoud.

Wat de fuck? Wat gebeurt hier nu eigenlijk? Vindt hij me soms grappig en is dit de gezichtsuitdrukking die hij daarbij gebruikt? 'Tattookerel' was niet grappig bedoeld! Eerder denigrerend. Maar misschien is deze man te dom om dat te begrijpen. Mijn Gabe was niet dom. Mijn Gabe zou dondersgoed begrijpen wat ik bedoel.

Kom op, meid. Hij is niet meer jouw Gabe. Waarschijnlijk is hij dat ook nooit geweest.

Mijn gezicht voelt warm aan. O nee ... Ik hoop niet dat ik een rode kop heb gekregen. Dan zou iedereen kunnen denken dat ik aan het blozen ben, of dat hij me intimideert. Want dat doet hij niet, hoor. No way! Wat hij wel doet, is een woede in me uitlokken waarvan ik niet wist dat ik die ooit voor een ander mens zou kunnen voelen. En geloof me, ik ben in mijn leven veel boos geweest en heb flinke woede gevoeld. Maar wat ik nu voel, is sterker dan ooit ... en moeilijk onder controle te krijgen.

Snel zet ik mijn normale, meest ongeïnteresseerde gezicht op, en krijg ik mijn emoties gelukkig weer op orde. Met mijn wapen maak ik een beweging om Nina aan te sporen tot actie te komen.

Voordat ze de kans krijgt, hoor ik Sebastian zich tot mij richten: 'Nee, Cristina. Het is oké.' Hij maakt oogcontact met me zodat ik zie dat hij het serieus meent en vervolgt: 'Nina wil graag met Don Ciccio mee. Laat ze maar gaan.' De verslagen toon waarmee hij dit zegt, spreekt boekdelen. Zonder naar hem om te kijken loopt Nina weg met Don Ciccio en Gabriel. Die laatste bekijkt me van top tot teen met die dode, mosgroene ogen, die een opgewonden rilling door mijn verraderlijke lichaam veroorzaken. Sebastian en ik kijken verslagen toe, al komt mijn gevoel door een andere reden.

De herinnering verdwijnt wanneer ik mijn vriendin door de telefoon hoor gillen: 'Wijfie, hallo! Ben je daar nog?'

Ik schud mijn hoofd om de gedachtes te laten verdwijnen en antwoord: 'Heb je Sebastian al gevraagd? De vorige keer koste het hem geen enkele moeite om hem op te sporen,' suggereer ik, flink geërgerd.

'Ja, hij zegt dat niemand hem kan bereiken. Het is alsof hij van de aardbodem verdwenen is. Of hij heeft iemand die al zijn digitale sporen wist, iemand zoals ik ...'

'Dus je belt me om te zeggen dat je niets voor me hebt?' Ik zucht, grijp mijn pijnlijke bovenbeen beet en knijp er flink in om het bloeden een beetje te stelpen. Natuurlijk besef ik dat ik nu onredelijk en geïrriteerd klink. Het komt waarschijnlijk door de grote pijnlijke wond en absoluut niet door Gabriel.

'Nee, girl. Doe eens rustig en houd je broekje aan. Ik bel om te laten weten dat ik er nog steeds mee bezig ben, dat ik je niet vergeten ben en dat ik je steun. Met wat dan ook. En ik wil ook zeggen dat als je de behoefte hebt om erover te praten en me te vertellen hoe jij deze man precies kent en waarom je hem zoekt, dat ik er dan ook voor je ben.'

‘Als ik ooit de behoefte heb om mijn gevoelens met je te delen kun je ervan uitgaan dat je niet met Cristina te maken hebt, maar met een of andere kloon, want ik zou dat nooit doen.’

‘Ok doki, ik wist niet dat je boos werd... Zie je wel dat je wel gevoelens hebt?’

‘Blijf dromen, schat,’ zeg ik droog.

‘Jij ook lieverd. En doe geen dingen die ik niet zou doen.’

‘Tuurlijk niet. Ik doe alleen de dingen die *ik* zou doen. Ik hou het *real*.’ Af en toe probeer ik wat in Noa-taal te zeggen, ik merk dat dat onze band versterkt. En het compenseert het feit dat ik zojuist zo’n trut was tegen haar.

‘Bye girl!’, hoor ik haar gillen voor ze ophangt.

Ik geef gas en zorg ervoor dat ik veilig thuiskom. Zoals ik dat altijd doe. En daar heb ik niemand anders voor nodig. Me, myself en I is alles wat ik nodig heb.

Eenmaal thuis vind ik gauw alles wat ik moet gebruiken om mijn wond te kunnen behandelen: het juiste gereedschap en een fles zware drank. Ik voer de handelingen uit, precies zoals opa Sarge mij dat geleerd heeft, en naai mezelf dicht terwijl ik een paar grote slokken wodka neem. Als het verband om mijn been zit, berg ik de spullen al hinkelend op, neem ik plaats op de bank en zet ik de tv aan. Niet omdat ik iets wil kijken, maar voor het geluid. Zo voel ik me minder alleen. Hoelang ik daar zit weet ik niet, maar uiteindelijk val ik in slaap. Het zal wel door de adrenaline rush komen.

Als ik weer wakker word, besef ik dat ik beter naar bed kan gaan. Maar ik mag niet gaan slapen voordat ik mijn oude nagellak eraf heb gehaald. Hoe moe ik ook ben, is dat een dagelijks ritueel waar ik altijd rustig van word. Ook geleerd van

opa Sarge. Zoals ik alles van hem geleed heb. Het biedt structuur en vastigheid, wat er ook gebeurt.

Vind je dat raar? Dat een oude, stoere man, een ex-marinier, elke avond en ochtend zich bezig hield met de nagels van een klein meisje? Achteraf kan ik me wel indenken dat dit voor veel mensen raar kan overkomen. Maar dat is nou eenmaal wat hij deed. Hij vond een manier om mij rustig te krijgen en deed wat nodig was. Altijd.

Van hem heb ik geleerd wat discipline en structuur betekenen. Wat het is om vrij te denken en je niets aan te trekken van wat anderen van je vinden. Om altijd waarom te vragen en zelf tot conclusies te komen. En om vertrouwen in je eigen oordeel te hebben: je moet altijd doen wat *jou* goed lijkt.

Morgenochtend zal ik mijn nagels weer lakken. Vuurrood. Zoals ik dat elke ochtend doe, zoals opa Sarge mij dat geleerd heeft.

Wanneer ik op bed lig, vergeet ik Gabriel. Ik vergeet de dag van vandaag en het feit dat ik gewond ben geraakt. De eikels die op me geschoten hebben krijg ik nog wel een keer. In mijn hoofd laat ik alles los; ik voel geen pijn meer.. Niet vanwege mijn wond, niet vanwege de eenzaamheid en ook niet vanwege Gabriel. De hele nacht niet. Pijn bestaat alleen als jij dat toelaat. Dat is nog iets wat ik van opa heb geleerd. Het verdwijnt.

Opa zou trots op me zijn.



"I need to hide away from the pain"
"These Dreams" – Heart



2. Een geschenk uit de hemel

Gabriel – Acht maanden eerder

Ik schrik wakker en schiet nog half in slaap en met het hart in mijn keel uit bed, in de richting van het gegil. Het is Lexie. Ze heeft weer een nachtmerrie. Dit gebeurt gelukkig niet meer elke nacht, zoals dat in het begin het geval was.

‘Ik kom eraan! Ik kom eraan!’, gil ik in het Italiaans. Als ik haar kamer in ren, word ik geconfronteerd met een paniekerig kind, haar gezichtje helemaal rood en nat van het huilen.

‘Shhhh ... shhhh ...’ Ik ga naast haar zitten, pak haar vast en probeer het snikkende kind te troosten. Het helpt om Italiaans te praten. Dat is iets dat al vrijwel meteen duidelijk werd toen ik haar in huis nam. Het is het enige waar ze rustig van wordt en daarom heb ik meteen toen ik haar adopteerde een snelcursus gevolgd. Het kind had aardig wat trauma’s te verwerken en het hielp niet dat we elkaar toen nog niet konden verstaan.

Haar dekentje laat ze niet los, ze blijft het met witte knokkels tussen ons in vasthouden terwijl ze huilt. Het is *haar* dekentje. Natuurlijk is het niet dezelfde deken als toen, want die kreeg ik niet schoon. De stof was hard geworden door alle bloed en vuiligheid. Na een paar keer wassen heb ik het opgegeven. Ik heb het verbrand en vervangen door eentje die erop lijkt, want ze kan echt niet zonder haar dekentje slapen.

Elke keer dat ik dat ding zie, zorgt het er wel voor dat er in mijn hoofd bepaalde beelden omhoog komen borrelen. Dingen

die ik het liefst zou willen vergeten, maar waar ik nooit in zal slagen, al doe ik nog zo mijn best. Gelukkig zijn het niet veel dingen. Ik weet niet zo heel veel meer uit die tijd. Mijn geheugen is meerdere keren gewist. Voor onze speciale eenheid van de Navy Seals is dat standaard procedure na elke geheime missie. Dat doen ze niet alleen zodat wij niks door kunnen vertellen. Ze doen het voornamelijk omdat het voor een gezond mens onmogelijk zou zijn om te leven met bepaalde dingen die hij gezien en gedaan heeft. De trauma's zouden te groot zijn.

De herinneringen aan die tijd zijn een grote puzzel in mijn hoofd, en misschien is dat maar goed ook. Maar soms zijn er herinneringen die toch omhoog komen borrelen. Zaken die nachtmerries veroorzaken. Helaas heb ik deze zaken niet zelf bedacht. Het was mijn werkelijkheid.

Mijn team en ik zijn hyperalert terwijl we langzaam en om ons heen kijkend een voet voor de andere neerzetten. Het idee is om zo weinig mogelijk geluid te maken terwijl we ons in het donker voortbewegen. Gevaar schuilt achter elke hoek. De vijand kan overal vandaan komen, want zij kennen deze tunnel beter dan wij. Er kunnen boobytraps zijn, of gangen die niet in kaart gebracht zijn. Om minder risico te lopen heb ik onze groep in tweeën gesplitst, maar we houden wel oogcontact voor het geval we elkaar moeten dekken.

We hebben maandenlang uitvoerig getraind en allerlei speciale ondergrondse vechttechnieken geleerd, maar ik merk nu dat al die voorbereidingen niet genoeg zijn geweest. Niets had ons kunnen voorbereiden op wat we hier aan zouden treffen. Het is hier hels. De hitte en stank zijn niet te verdragen. Voor de zoveelste keer voel ik mijn maag protesteren en dwing ik mezelf te slikken om het kotsen te voorkomen.

De gang maakt nu een strakke bocht naar links en ik sein naar het tweede team, dat een paar meter achter ons loopt, om stil te staan. Wij gaan eerst en als het veilig is mogen zij verder. Ik kijk naar mijn mensen en tel met mijn vingers af. Dan richten we onze wapens en lopen we de hoek om. Waar we terecht komen is een grote, donkere ruimte met een hoog plafond. In het midden staan allerlei kratten op elkaar gestapeld in de vorm van een reusachtige piramide. Daaromheen staan allerlei apparaten met beeldschermen en brandende lichtjes. Er lijkt niemand te zijn, totdat ik in de piramide beweging detecteer.

Wat mijn ogen dan waarnemen kan ik en wil ik in eerste instantie niet geloven. Het zijn geen kratten, maar kooien. Er zitten kleine mensen in. Ik stel mijn ogen scherp en zie dan dat het helemaal geen kleine mensen betreft, maar kinderen. We wisten dat we mensen en met name kinderen zouden aantreffen. Het hoort ook bij deze missie om ze te bevrijden. Maar ik had me de onmenselijke manier waarop ze hier als vee opgestapeld zitten nooit kunnen voorstellen. Het is ongelofelijk. Werkelijk onvoorstelbaar.

Kom op, Gabriel. Hier ben je voor getraind. Je kunt dit. Ik kijk naar mijn mensen en knik. We stappen dichterbij. Als we concluderen dat er geen onmiddellijke dreiging is, laten we de wapens achter onze rug hangen. We bewegen langzaam, precies zoals we dat geleerd hebben, zodat de kinderen niet schrikken. Ik durf nauwelijks in de kooien te kijken, maar dwing mezelf om het toch te doen.

Dan zie ik haar. Naakt, helemaal onder het bloed en modder. Zo mager dat je je niet voor kunt stellen hoe iemand die zo mager is toch levend kan zijn. Maar dat maakt niet uit. Te midden van zo veel vreselijke ellende is ze in mijn ogen het mooiste dat ik ooit heb gezien. Een blond meisje met blauwe ogen, die me aankijken maar

niks lijken te zien. Mijn pistool heeft een demper en daarmee schiet ik snel en geluidsloos de kooi waarin ze zit open. Van het harde geluid schrikt ze niet. In waakzame toestand focus ik me op de taak die ik moet volbrengen en negeer ik de reactie van mijn lichaam op de vreselijke stank. Het keiharde, alle zintuigen verdovende alarm en het flitsen van de rode lichten die opeens starten leiden me ook niet af. En ook niet de kinderen in de andere kooien, die gillen om eruit gebaald te worden.

Dit is hel op aarde. Andere woorden zijn er gewoon niet voor. De situatie is zo onvoorstelbaar dat het iets uit een horrorfilm lijkt. Je kunt je niet voorstellen dat mensen zo slecht kunnen zijn dat ze dit andere mensen, laat staan onschuldige kinderen, aan kunnen doen. Als de adrenaline niet door mijn lichaam zou gieren, zou ik waarschijnlijk een hoek hebben opgezocht om mezelf daar op mijn knieën te laten vallen. Maar dat doe ik niet. Ik kies ervoor straks in te storten. Niet nu. Nu heeft dit meisje me nodig.

Ze kijkt nog steeds voor zich uit, helemaal in haar eigen wereld. Ze heeft niet eens door dat het deurtje van haar kooi nu open is en dat ze er zo uit kan springen als ze dat wil. Ze beweegt heen en weer en houdt een vies en nat stuk stof vast dat eruitziet als een oud babydekentje.

De rest van het team is nu ook bezig met kooien openen. Ik trek het niets wegende meisje voorzichtig uit de kooi en plaats haar op mijn heup. Ze kijkt me niet aan, maar houdt mijn kleding wel stevig vast. Naar mijn mensen gebaar ik dat ik weer terugga en dat ze moeten volgen. Ik zet hem op een rennen terwijl ik alert om mij heen kijk.

Wat ik op dat moment nog niet weet is dat zij het eerste kindje zou zijn dat ik uit die vreselijke tunnels zou redden. En dat er in de jaren erop nog veel meer zouden volgen. Eenmaal bij de

Maglev-trein aangekomen, ren ik naar het gedeelte dat als ziekenboeg is ingedeeld, waar een verpleegster mij al op staat te wachten. Haar ogen worden groot als ze ziet dat ik een kindje vasthoud, maar ze weet meteen wat te doen. Ze begint wat zaken klaar te leggen op een brancard en vraagt me ondertussen hoe het meisje gaat heten. Volgens het protocol mag de operator die het kindje redt, hem of haar ook een naam geven.

Ik weet dat het altijd zo gaat, maar toch ben ik verbaasd dat ze mij op dit moment die vraag stelt. Ik kijk naar het kindje, dat ik als een baby in mijn armen vasthoud, en geef haar een kusje op haar klamme voorhoofd. Ze vindt me niet eng, maar sluit haar oogjes toe. Ik hou mijn armen aarzelend uit en begrijp niet waarom ik zo veel moeite heb met haar aan de verpleegster af te geven.

'Zorg je goed voor haar?' Een beknellend gevoel beneemt me de adem. Ik wil het kindje niet achterlaten, maar weet dat ik snel terug moet. Er zijn nog een boel anderen om te redden.

'Heb je al een naam?', vraagt de vrouw weer. Aan de ene kant snap ik niet hoe ze van me kan verwachten dat ik onder deze omstandigheden een kind een naam geef. Aan de andere kant snap ik wel dat deze kindjes allang genoeg anoniem zijn geweest. De meesten hebben niet eens een geboorteakte. Ze bestaan officieel niet. Dus moeten ze nu zo snel mogelijk een identiteit krijgen, want vanaf nu hebben ze rechten, zoals ieder mens dat zou moeten hebben.

'A ... ' komt er twijfelend uit mijn mond. De eerste letter van het alfabet voor mijn eerste kindje.

'Ik schrijf A op, dan kun je straks terugkomen met een echte naam.' Ze draait zich om en loopt met het kindje de treinwagen in. Ik knipper, voel een steek in mijn hart, haal diep adem en ren de hel weer in.

‘Het komt goed, schatje. Het komt wel goed.’ Ik weet niet zo goed wie ik daarvan probeer te overtuigen, haar of mezelf. Misschien wel allebei. Heen en weer bewegend probeer ik ons weer rustig te krijgen en de herinneringen te vergeten.

Hoe heb ik ooit kunnen denken dat ik haar zou kunnen helpen? Wat heeft me bezield? Dit vraag ik me wel een paar keer per dag af, maar dan bedenk ik dat ze waarschijnlijk zonder mij nog veel slechter af zou zijn. Hoe moet een kind, een mens dat door zo’n soort hel is gegaan goed terechtkomen binnen het reguliere systeem? Ons zorgsysteem en onze jeugdzorg zijn helemaal niet ingericht om mensen met haar achtergrond te begeleiden. Nu ben ik ook niet bepaald een expert, maar ik weet tenminste wel beter dan de meeste specialisten wat zij waarschijnlijk allemaal heeft meegemaakt. Ik ben daar geweest. Ik heb veel gezien. Ik heb veel gehoord, gevoeld en geroken. En ik zal het nooit kunnen vergeten. De beelden zullen voor altijd in mijn hoofd blijven spoken, al heeft de Navy Seal nog zo veel moeite gedaan om ze uit mijn hoofd te wissen en doe ik zo mijn best om het allemaal te vergeten.

De dingen die ik gezien en gedaan heb ... hoe moet een mens daarmee leven? Want we deden veel meer dan alleen kindjes redden. Kinderen uit tunnels en andere ondergrondse plekken bevrijden was denk ik het eerzaamste wat we moesten doen. Ik heb het zo lang volgehouden als ik kon bij de geheime afdeling van het Special Forces-programma van de US Navy. Ik geloofde in wat ik deed en wist, hoe zwaar het ook was, dat mijn werk ervoor zorgde dat de wereld een betere plek wordt. Tot ik het niet meer trok. Ik kon het simpelweg niet meer opbrengen. Ze konden mijn geheugen zo vaak wissen als ze wilden, toch kwamen er soms vreselijke herinneringen naar boven, dingen die

te erg zijn om mee te leven. En ik voelde me leeg. Ik voel me nog steeds leeg. Al maak ik beetje bij beetje kleine stappen vooruit.

Het enige wat me overeind houdt is Alexandra. Mijn Lexie. Dit meisje is mijn alles geworden. Ze is dan wel niet mijn eigen vlees en bloed, maar ik zou niet meer van haar kunnen houden al ze dat wel was. Met haar liefde en creativiteit brengt ze licht in mijn leven. Ze is een geschenk uit de hemel. Zonder haar zou ik doelloos door het leven gaan, zoals ik dat ook een tijdje heb gedaan toen ik uit dienst besloot te treden. Ik denk dan ook dat ik haar niet heb gered. Zij heeft *mij* gered, door er gewoon te zijn zodat ik voor haar kan zorgen. Zij heeft weer echt leven in mijn leven geblazen. Haar adopteren was de beste beslissing die ik ooit in mijn leven heb genomen. Maar het bleek een veel zwaardere verantwoordelijkheid te zijn dan ik van tevoren had kunnen overzien.

Mijn geheugen heeft misschien wel hele grote gaten, maar het moment dat ik deze levensveranderende beslissing nam kan ik me als de dag van gisteren voor me halen. De letters in het militaire handboek leken tot leven te komen en er speciaal voor mij neergepend te zijn:

“Elke operator is vrij om uit dienst te treden op elk gewenst moment, zonder opzegtermijn. Betreffende operator zal tot aan zijn dood salaris blijven ontvangen en heeft recht op een laatste tegemoetkoming van de Amerikaanse regering. Dit kan in de vorm van een opleiding, overplaatsing, financiële steun voor hem of haarzelf of familie zijn, etc. Ook andere niet benoemde alternatieven zijn bespreekbaar. De operator heeft een grote bijdrage geleverd aan de veiligheid en de doelen van zijn land. We zullen hem of haar daar eeuwig dankbaar voor blijven.”



'I'M EVERY WOMAN. IT'S all in meee...' zingt Lexie als ze in bad ligt. Terwijl het bad zich vulde heb ik de radio in de kamer hiernaast aangezet, en toen het nummer van Whitney Houston opkwam moest ik hem harder aanzetten van Lexie. Ze houdt erg veel van muziek. Ik heb net gedoucht en kniel nu, met een handdoek om mijn heupen, naast haar op de grond, terwijl ik conditioner in haar haar kneed. Ze heeft nu lang, bruin haar en wil het nooit laten knippen. Wat betekent dat ik tegenwoordig grote hoeveelheden conditioner moet kopen. Haar wilde bos haren is anders bijna niet te temmen.

De barbiepop waar ze mee speelt ondergaat dezelfde behandeling als zichzelf. Wanneer ik Lexie's haar shampoo, doet zij dat ook met de barbie. Het hoge stemmetje waarmee ze mee zingt is hartverwarmend schattig.

'Pappie, wat betekent "I'm every woman"?' Ze zit met haar rug naar me toe in bad en maakt oogcontact met me via de spiegel die voor ons hangt. Ondertussen wordt ze al groot en spreekt ze prima Engels. Alleen wanneer ze overstuur is praten we Italiaans, en dan alleen een paar woordjes, want zo goed is mijn kennis van die mooie taal nou ook weer niet.

'Dat is een goede vraag, zeg!' Ik pak de douchekop en begin de conditioner uit haar haar te spoelen terwijl ik erover nadenk. 'Ik weet het niet zo goed. Ik denk dat het betekent dat ze de beste vrouw is,' leg ik uit, terwijl ik mijn handen door haar haar haal.

'Oké, pappie. Het is niet erg als je het niet weet. Je hoeft niet alles te weten. Je bent wel super, maar geen Superman. Want die is niet echt. Toch, pappie?'

Het is bijzonder hoe haar hersens werken. De laatste tijd probeer ik haar te leren dat niet alles wat zij denkt of op televisie ziet echt is. Dat een boel zaken verzonnen zijn. Je hoeft niet alles te geloven. Je moet vooral zelf logisch blijven nadenken. Tegelijkertijd besef ik wel dat zij nog een kind is en ook een kind mag zijn. Een kind mag dus ook nog wel in de Kerstman, de tandenfee en zelfs Superman geloven.

‘Ik ben geen Superman, nee. Maar misschien kan ik wel jouw superman zijn?’ Er verschijnt een lach op mijn gezicht terwijl ik haar een kusje op haar schattige schouder geef.

‘Is goed!’, gilt ze enthousiast, en ze draait zich om om me een kusje op mijn wang te geven. ‘Barbie en ik zijn wel klaar nu,’ verklaart ze resoluut. Waar ze haar zelfverzekerdheid vandaan haalt na alles wat dit kind heeft meegemaakt begrijp ik ook niet zo goed, maar ik vind het geweldig. Zo zie je maar weer hoe veerkrachtig en sterk een mens kan zijn.

Ik doe de kraan dicht en til haar uit het bad. Dan pak ik de theedoek en handdoek die ik al op de wc-pot klaar had liggen. De theedoek is natuurlijk voor Barbie. Lexi begint er meteen druk mee te drogen. Ik doe hetzelfde bij haar. Ze zit met haar voeten in de wastafel en haar rugje naar me toe, zodat ze in de andere spiegel kan kijken. Dit hele bad-gebeuren is een ritueelje dat we goed onder de knie hebben en waar we allebei naar hartenlust van genieten.

Ondertussen begint een ander liedje te spelen. Het gaat om een jaren tachtig nummer dat volgens mij “Alone” heet en gezongen wordt door Heart. Ik pak de borstel en kam uit de lade onder de wasbak. De kam geef ik aan Lexie, zodat ze de haren van haar pop kan kammen.

‘Waar gaat het liedje over, pappie?’ Ze heeft het over de vrouw in het liedje, die zingt dat ze “alone” is.

‘Ze vraagt zich af hoe het komt dat ze alleen is,’ leg ik uit.

‘Dat is wel zielig, pappie.’

‘Ja, dat is inderdaad zielig.’ Het doet me denken aan hoe alleen ik me een tijdlang voelde en hoe ik me nu voel, sinds Lexie. Ik geef mijn meisje een kusje op haar wang terwijl ik doorga met borstelen.



DIE MIDDAG VERSCHIJNT het woord “onbekend” op mijn telefoonschermje. Toch weet ik wie er belt. Dat mijn vriend, oud legerkameraad en computer-genie me nu zou bellen hadden we al eerder afgesproken. Hij nam contact met me op via de speciale laptop en heeft voor een beveiligde telefoonverbinding gezorgd zodat we kunnen communiceren zonder dat bepaalde ongewenste partijen ons kunnen traceren.

‘Yo, G.’

‘Hey, my man! Hoe hangt het?’

‘Ik dacht dat we afgesproken hadden dat ik voorlopig geen nieuwe projecten meer aanneem? Ik moet voor Lexie zorgen. Ik moet haar helpen voorbereiden voor de kleuterschool waar ze over een paar maanden naartoe gaat.’ Nadat ik uit dienst trad had ik geen idee wat ik met mezelf aan moest. Zo heb ik eerst een tijdje doelloos over de aarde gezworven en van tijd tot tijd opdrachten van G aangenomen. Mijn expertise in ontsnappen, ontwijken, vechten, inlichtingen verzamelen en vreemde talen zijn erg populair voor bepaalde operaties waar de overheid niet officieel aansprakelijk voor wil worden gesteld.

‘Nou nou, moet het nou zo? Misschien bel ik je helemaal niet voor een opdracht. Misschien was ik gewoon benieuwd naar hoe het met je gaat.’ Als ik hem niet goed zou kennen, zou ik bijna geloven dat ik hem beledigd heb.

‘Hou maar op met je onzin. Ik moet weer terug naar Lexie, we gaan zo paardrijden.’ De boerderij waar we nu in wonen heb ik overgenomen van een oud echtpaar en helemaal in mijn eentje gerestaureerd zodat Lexie hier kan genieten van alle kippen, geiten, koeien en paarden op het terrein. Een band opbouwen met dieren helpt haar emotionele en mentale genezingsproces.

‘Oké, doe eens rustig. Je weet dat ik je niet gebeld zou hebben als ik niet iets belangrijks te vertellen had.’

‘En ga je dat vandaag nog doen?’ Mijn toon is droog en ongeïnteresseerd, maar dat doe ik niet expres. Zo praat ik altijd. Ik besef heus wel dat ik soms een klootzak ben, maar ook daar kan ik me niet over opwinden. Dat geldt voor heel veel zaken. Die vaardigheid ben ik kwijt en zal nooit meer terugkomen. Mijn vriend kent me goed en begrijpt me.

‘Don Ciccio, het hoofd van het Milaanse syndicaat, is op zoek naar ondersteuning bij de uitvoering van een delicate privékwestie.’

‘En waarom zou mij dit boeien?’

‘Omdat de kwestie te maken heeft met ene Sebastian Strong en zijn club in Chicago, een club waar jij goed bekend mee bent en waar ene Cristina Johnson ook deel van uitmaakt.’

Mijn hart slaat over. De namen van twee mensen uit mijn vroegere leven waarvan ik nooit gedacht had dat ik ze ooit weer zou horen. Veel over die tijd kan ik me niet meer herinneren. Het was voor ik bij de marine ging. Wat ik nog wel weet is dat ik erg graag weg wilde. Ik was op zoek naar een uitweg, een manier om

te vluchten voor mijn vader en om geld te verdienen voor een toekomst met mijn vlinder.

Cristina. Mijn vlinder. Over haar kan ik me ook niet zo heel veel herinneren. Ik weet nog wel dat ik veel van haar hield, al waren we toen slechts kinderen. Eenmaal uit dienst ben ik veel zaken vergeten. Dus ook haar. Ik had wel telkens nachtmerries over grote blauwe ogen die mij aanstaarden en door mijn ziel heen leken te prikken. Ze zweefden door de lucht en keken boos. Ze beschuldigden me ergens van, waarvan weet ik niet. Er was een tijd dat de dromen te veel voor me werden. Nat en bezweet werd ik er telkens wakker van. Na een tijdje keken de ogen niet langer boos, niet langer beschuldigend. Maar ze waren wel nog steeds een constant voorkomende gedachte. In mijn dromen brachten ze opeens rust en troost. In de afgelopen jaren kwamen steeds meer beelden van haar terug en kon ik me steeds meer herinneren van het meisje met de blauwe ogen. Nu heeft mijn maat haar voor me gevonden.

‘Hallo? Ben je daar nog?’ Ik schrik wakker uit mijn gedachtes en realiseer me dat ik nog geen reactie heb gegeven. Mijn hoofd wordt overspoeld door onvolledige herinneringen en verwarrende gevoelens.

‘Wat is de opdracht precies?’, vraag ik uiteindelijk.

‘Het gaat om de persoonlijke bewaking en bewapende ondersteuning van Don Ciccio en zijn zoon als hij zijn nichtje Nina gaat opzoeken in de VS. Het is een persoonlijke kwestie en is daarom op zoek naar hulp buiten zijn gewone crew.’

‘Ik ben van de partij.’ Ik verbaas mezelf met de woorden die uit mijn mond vliegen.

‘Dat dacht ik al. Ik ga het regelen.’